

Sygn. akt VI Ga 137/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spraw.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **R. L.**

przeciwko: **(...) S.A. w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I i III wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 9 lutego 2015 r., sygn. akt V GC 597/14

I. **o d d a l a** apelację,

II. **z a s ą d z a** od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda R. L. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 137/15

Uzasadnienie wyroku z dnia 25 czerwca 2015 roku

Powód R. L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 10 493,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.05.2014r. i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w wyniku kolizji drogowej do której doszło w dniu 30.01.2014r. szkodzie uległ pojazd marki F. (...) stanowiący własność poszkodowanego M. B.. Sprawca szkody w dniu wypadku posiadał ubezpieczenie OC pozwanego. Pozwany dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu, likwidacji szkody, w wyniku czego w dniu 3 kwietnia 2014 r. poszkodowany otrzymał odszkodowanie w kwocie 3.000 zł, które zostało powiększone o kwotę kolejnych 200 zł w dniu 19.05.2014 r.

Powód w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy O. (...), w okresie od dnia 30.01.2014 r. do dnia 4.04.2014r. Poszkodowany począwszy od dnia wystąpienia szkody został pozbawiony możliwości używania własnego auta, stąd też zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. Był mu on niezbędny aby zapewnić funkcjonowanie, w szczególności dojazd do sklepów, przyjaciół, rodziny czy też dopełnienia formalności związanych z likwidacją szkody, a także w związku prowadzoną działalnością gospodarczą.

W dniu 8.04.2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) za wykonane na rzecz poszkodowanego usługi bezpośrednio związane ze zdarzeniem powodującym szkodę z następujących tytułów: holowania pojazdu z miejsca zdarzenia na parking powoda (poz. 1), holowania do warsztatu naprawczego (poz. 5), usługi parkingowej (poz. 3), wynajmu pojazdu zastępczego (poz. 4), utrudniony załadunek i rozładunek (poz. 2). Powód wskazał, iż ostatnia pozycja faktury wprowadza w błąd, bowiem miał na myśli utrudniony załadunek i rozładunek przy drugim holowaniu, za które przysługuje stawka 250 zł netto, a nie kwota 500 zł netto, jak omyłkowo podano. Dlatego też niniejszym pozwem dochodzi kwoty o 250 zł netto mniejszej aniżeli to wynika z faktury.

Pismem z dnia 14.05.2014 r. pozwany uznał kwotę 2.508,00 zł nie uzasadniając swojego stanowiska. Uznał kwotę wypłacił.

Na podstawie umowy z dnia 6 października 2014 r. powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanego objętą w/w fakturą, o czym pozwany został powiadomiony pismem z tej samej daty.

W dniu 13 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Krośnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądania pozwu.

Pozwany zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu przyznał fakty decydujące o jego odpowiedzialności co do zasady, tj. zaistnienie zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu ubezpieczonego u niego od odpowiedzialności cywilnej, dokonanie cesji wierzytelności z tytułu należności za wynajem samochodu zastępczego na rzecz powoda, częściowe uiszczenie odszkodowawczej należności. Zaprzeczył natomiast, aby był zobowiązany do wypłaty na rzecz powoda jakichkolwiek dalszych kwot z tytułu najmu pojazdu zastępczego, holowania, załadunku, wywozu i kosztów przechowania uszkodzonego pojazdu, poza już wypłaconymi. Stwierdził, że kwota dobrowolnie wypłaconego odszkodowania w pełni zaspokaja wszelkie roszczenia z tego tytułu - nabyte w drodze cesji wierzytelności przez powoda.

Zakwestionował jednocześnie, aby uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił aż 64 dni, a okres parkowania pojazdu 30 dni. Podkreślił, że ze spornej faktury za zasadne uznał:

- okres najmu pojazdu zastępczego i czas parkowania pojazdu wynoszący 12 dni, szczegółowo wyliczony w treści zweryfikowanych faktur VAT (od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin pojazdu i poinformowania o szkodzie całkowitej - 3 dni, czas na zagospodarowanie pozostałości pojazdu i nabycie pojazdu analogicznego - 7 dni i dodatkowe 2 dni jako czas organizacyjny). Pozwany uznał jako uzasadnione stawki 30,75 zł brutto za dobę parkowania i 127 zł netto za dobę najmu pojazdu.

- koszty holowania wraz z załadunkiem łącznie w kwocie 615 zł brutto.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że w dniu 30 stycznia 2014r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został pojazd marki F. (...) stanowiący własność poszkodowanego M. B., a sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w firmie pozwanego.

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wynajął poszkodowanemu samochód marki O. (...) na łączny okres od dnia 30.01.2014r. do dnia 4.04.2014r. Poszkodowany M. B. scedował na powoda wierzytelność przysługującą mu z tytułu odszkodowania od towarzystwa ubezpieczeniowego, w zakresie dochodzonym w niniejszym sporze. Począwszy od dnia wystąpienia szkody poszkodowany został pozbawiony możliwości używania własnego pojazdu, stąd też zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. Prowadzi on działalność gospodarczą na terenie całego województwa (...), nie posiadał innego samochodu, a zatem samochód zastępczy był mu niezbędny.

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 3.02.2014 r. Oględziny uszkodzonego pojazdu miały miejsce 5.02.2014r. i w ich wyniku uznał on zaistnienie szkody całkowitej. Pismem z dnia 11.02.2014 r. pozwany powiadomił

poszkodowanego o zaistnieniu szkody całkowitej, ustalając wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 3100 zł, zaś wartość pojazdu po szkodzie na kwotę 800 zł. Wysokość szkody oszacowano na kwotę 2300 zł. Poszkodowany zakwestionował decyzję ubezpieczyciela korespondencją elektroniczną z dnia 17.02.2014r. Informację o zweryfikowanej stawce odszkodowania (do 3000 zł) przesłano poszkodowanemu mailem w dniu 2.04.2014r. W dniu 3.04.2014r. wypłacono odszkodowanie.

W dniu 8.04.2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...)za wykonane na rzecz poszkodowanego usługi związane ze zdarzeniem powodującym szkodę na łączną kwotę 13 308,60 zł, na którą składały się: 1/ holowania samochodu ryczałt – 615 zł, 2/ utrudniony załadunek rozładunek wyrwane koło – 307,50 zł, usługa parkingowa za 30 dni – 922,50 zł, 4/ wynajem pojazdu zastępczego za 64 dni – 10 233,60 zł, 5/ wywóz pojazdu z parkingu – 615 zł, 6/ załadunek – rozładunek – 615 zł.

Pozwany uznał należność w wysokości 2 508 zł, weryfikując stawki z faktury VAT: do kwoty 615 zł za ryczałt holowania wraz z załadunkiem pojazdu, usługę parkingową za 12 dni – 369 zł, wynajem pojazdu zastępczego za 12 dni – 1524 zł.

W analogicznych sprawach pomiędzy stronami pozwany uznawał takie stawki w odniesieniu do holowania pojazdu w ramach ryczałtu na parking strzeżony, usługi parkingowej, wywozu pojazdu z parkingu (ryczałt) oraz wynajmu pojazdu zastępczego klasy B.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem z dnia 9 lutego 2015r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.878,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2014r. do dnia zapłaty (pkt I), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.942,00 zł tytułem kosztów procesu (pkt III).

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, że roszczenie powoda zasługuje w znacznej części na uwzględnienie.

Zauważył, że z praktyki orzeczniczej sądów wynika, iż konieczność wynajęcia samochodu zastępczego na okres likwidacji szkody pozostaje w zakresie adekwatnego związku przyczynowego z wypadkiem, który uniemożliwił poszkodowanemu korzystanie z dotychczasowego środka transportu.

Brak możliwości użytkowania samochodu własnego ze względu na jego uszkodzenie w wypadku, implikuje konieczność wynajęcia innego pojazdu. Najem taki jest ewidentnie powiązany ze zdarzeniem, które leży u podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej i jako zwykle jego następstwo, winien zostać zwrócony poszkodowanemu w postaci równowartości czynszu, który musiał on zapłacić za najem pojazdu zastępczego.

Powołując przykładowo orzeczenia Sądu Najwyższego stwierdził dalej, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania.

W niniejszym stanie faktycznym – mając na względzie przyznane przez pozwanego w sprzeciwie okoliczności przesądzające o istnieniu po jego stronie faktycznych i prawnych podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej, rolą Sądu było ocenić, czy zakres żądania zapłaty za okres powyżej uwzględnionych przez ubezpieczyciela 12 dni wynajmu w stawce jednostkowej wyższej, aniżeli uznana przez pozwanego, względnie w odniesieniu do kosztów holowania i parkowania zniszczonego pojazdu, odpowiada działaniu celowemu i wynikającemu z art. 826 §1 k.c. obowiązkowi współdziałania przy zapobieganiu powiększeniu szkody.

W cenie Sądu poszkodowany nie miał obowiązku natychmiastowego zrezygnowania z wynajmowania pojazdu, bądź dokonania zakupu nowego, po podjęciu decyzji przez ubezpieczyciela co uznania szkody całkowitej w pojeździe. Nie można bowiem wymagać od poszkodowanego, aby w imię ograniczania szkody pozostającej w związku ze zdarzeniem (której to wartość uznaną przez ubezpieczyciela w odniesieniu do uszkodzonego pojazdu skutecznie kwestionował w drodze odwołania), za które ponosi odpowiedzialność ubezpieczyciel, dokonywał pochopnie zakupu nowego pojazdu korzystając np. z oferty kredytowania tego przedsięwzięcia, tym bardziej że nie posiadał przecież jeszcze środków pochodzących z ubezpieczenia za szkodę poniesioną we wcześniej użytkowanym pojeździe, która to została wypłacona dopiero 3.04.2014.

Zdaniem Sądu, nie jest opieszałością ze strony poszkodowanego zawiadomienie pozwanego o szkodzie w dniu 3.02.2014r. Kolidowała miała miejsce w czwartek (30.01.2014r.), a zgłoszenie nastąpiło zaraz w dzień przypadający po weekendzie - zatem w odstępie czasowym akceptowalnym. Także zwrot pojazdu zastępczego został dokonany nazajutrz po uzyskaniu wypłaty na rachunek bankowy kwoty odszkodowania.

Sąd stwierdził ponadto, że brak było potrzeby przeprowadzania części dowodów wnioskowanych przez stronę pozwaną, albowiem skutecznie wykazał powoda, że stawka za wynajem pojazdu jest niższa aniżeli u innych podmiotów oferujących podobne usługi na rynku lokalnym. Ubezpieczyciel zaś akceptował analogiczne stawki za najem w sprawach podobnych. Podobnie rzecz się ma z zasądzoną kwotą za holowanie pojazdu wraz z załadunkiem – nadto jest to kwota uznana wprost przez pozwanego, opłatą za parkowanie, oraz ryczałtową stawką za wywóz uszkodzonego pojazdu z parkingu powoda.

Powód z kolei w trakcie postępowania nie wykazał żadnym dowodem, z czego wynikały kwoty „dodatkowe” za załadunek i rozładunek przy przywożeniu pojazdu na parking strzeżony powoda oraz przy wywożeniu go z tego parkingu. Żądaną przez powoda kwotę należało zatem pomniejszyć o: 307,50 zł z poz. 2 na fakturze, oraz 307,50 zł z poz. 6 na fakturze i powództwo w tej części oddalić.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie należności głównej Sąd wskazał art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2013.392), oraz art. 481 § 1 k.c - co do odsetek.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od tego wyroku w zakresie pkt I i III wniósł pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż uzasadniony zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu obejmuje całkowity okres od dnia powstania szkody do dnia wypłaty świadczenia odszkodowawczego za szkodę w pojeździe,
2. naruszenie art. 6 kc w zw. z art. 361 kc i w zw. z art. 232 kpc poprzez przyjęcie, że powód udowodnił wysokość szkody przedkładając wyłącznie dokumenty prywatne pochodzące od niego samego, bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości szkody w sytuacji gdy pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował i zarzucał nieudowodnienie wysokości tejże szkody,
3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 kpc w zw.z art. 278 § 1 kpc polegające na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku dowodowego dotyczącego opinii biegłego z zakresu

techniki motoryzacji i jednoczesnej samodzielnej ocenie faktów, których to weryfikacja, ustalenie bądź ocena wymaga specjalistycznej wiedzy. Ponadto zdaniem skarżącego nie jest dopuszczalnym zastąpienie dowodu z opinii biegłego zeznaniami świadków bądź powoda, czy też dokumentami prywatnymi,

4. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez zastąpienie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oceną dowolną, czego skutkiem było przyjęcie przez Sąd I instancji, iż w odniesieniu do poszkodowanego prowadzącego działalność gospodarczą uzyskanie odszkodowania w kwocie 3.000,00 zł stanowiło warunek konieczny nabycia analogicznego pojazdu, podczas, gdy doświadczenie życiowe wskazuje, że przedsiębiorca dysponuje środkami finansowymi, które może przeznaczyć na zakup pojazdu,

5. naruszenie przez Sąd Rejonowy fundamentalnych zasad procesu takich jak: równość stron i kontradiktoryjność procesu cywilnego poprzez oddalenie zaofiarowanych wniosków dowodowych, których uwzględnienie stanowiło jedyną skuteczną metodę rzetelnej i pełnoprawnej obrony przez pozwanego swoich praw. Powyższe oznacza, iż zaskarżone orzeczenie zostało oparte wyłącznie na oświadczeniach strony powodowej uznanych za wiarygodne bez jakichkolwiek ich weryfikacji i z pominięciem rozpoznania zarzutów podnoszonych przez pozwanego. Sąd zastąpił jednocześnie dowód z opinii biegłego treścią zeznań świadków i dokumentów prywatnych,

6. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności brak ustalenia w sprawie rzeczywistej wartości szkody poniesionej przez poszkodowanego co skutkowało zasądzeniem na rzecz powoda świadczenia.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Analiza poczynionych w sposób prawidłowy i wyczerpujący ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy oraz na ich podstawie dokonanych rozważań prawnych nie pozwoliła na podzielenie zarzutów strony pozwanej podniesionych w apelacji, zarówno co do naruszenia prawa materialnego jak i procesowego.

W pierwszej kolejności rozważyć należało zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc albowiem skierowany on jest na zakwestionowanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ta zaś z reguły determinuje zastosowanie prawa materialnego.

Zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według wlanego przekazania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów oznacza, że jeżeli sąd zgromadził materiał dowodowy z poszanowaniem przepisów prawa procesowego, wszechstronnie ten materiał ocenił (tzn. odniósł się do wszystkich dowodów mających w sprawie istotne znaczenie, w ich wzajemnych relacjach względem siebie) i wyprowadzając wnioski natury faktycznej nie naruszył reguł logicznego myślenia i doświadczenia życiowego – dokonana w konkretnej sprawie ocena dowodów powinna pozostawać pod ochroną prawa procesowego.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala przyjąć – wbrew zarzutom skarżącego – że Sąd Rejonowy sprostał przedstawionym wyżej wymaganiom. Dopuszczone przez Sąd I instancji i przeprowadzone dowody ocenione zostały zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia zawodowego i życiowego - w granicach wyznaczonych treścią art. 233§ 1 kpc.

Faktem jest, iż pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnioskuje o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacji na okoliczność „ustalenia średniej stawki najmu pojazdów zastępczych odpowiadających klasie pojazdów typu O. (...) na lokalnym rynku pojazdów zastępczych – to jest rynku właściwego

z uwagi na miejsce zamieszkania poszkodowanego , ... , stawek parkingu/przechowania pojazdów i wskazanie czy zastosowane przez powoda stawki są wygórowane”, niemniej jednak zgodzić się należy z poglądem Sądu Rejonowego co do tego, że w okolicznościach niniejszej sprawy przeprowadzenie tego dowodu nie było konieczne.

Podkreślenia wymaga, iż sąd przeprowadza dowód z opinii biegłego, a więc osoby posiadającej określoną specjalistyczną wiedzę, o ile na podstawie dotychczas zebranego w sprawie materiału dowodowego nie jest możliwe rozstrzygnięcie sporu. W zaistniałym stanie faktycznym taka sytuacja nie zachodziła i zdaniem Sądu Okręgowego nie była potrzebna wiedza specjalistyczna w celu dokonania ustaleń w zakresie dotyczącym stawki najmu pojazdów zastępczych i stawek parkingu na lokalnym rynku. Ustalenie tych danych było możliwe w najprostszy sposób, tj. poprzez zwrócenie się do podmiotów świadczących tego rodzaju usługi o informacje lub przedstawienie przez powoda dowodów w postaci cenników za te usługi. Posiadając takie dane możliwe było ustalenie średniej stawki, stosując proste wyliczenia matematyczne.

Dodać również należy, iż w aktach sprawy na k. 194-195 znajdują się dowody w postaci faktury z dnia 04.07.2014r. która dotyczy identycznych usług jak te będące przedmiotem sporu, a także pismo pozwanego z daty 09.07.2014r. który stawki - analogiczne do tych będących przedmiotem sporu - aprobuje.

Pozwany na zarzut powoda, który twierdził, że stawki te były uznawane nie odpowiedział. Fakt ten został zatem uznany jako przyznany.

Nie znajdują także żadnego merytorycznego uzasadnienia zarzuty skarżącego co do tego, że Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego, jedynie na podstawie oświadczeń strony powodowej, albowiem w rzeczywistości w protokole rozprawy odbytej w dniu 05.02.2015r. zawarte jest postanowienie dowodowe Sądu z którego wynika na podstawie jakich dowodów Sąd dokonał ustaleń, a następnie wydał wyrok.

Na rozprawie tej zresztą nie stawił się pełnomocnik pozwanego, prawidłowo zawiadomiony, nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Brak jest również zastrzeżenia złożonego w trybie art. 162 kpc, co oznacza dla strony wszelkie konsekwencje procesowe wynikające z tego przepisu.

W świetle przedstawionych powyżej faktów nie można uznać za zasadny zarzut dotyczący zarówno jakoby nierównego traktowania stron postępowania , jak i braku kontradiktoryjności procesu cywilnego.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w ramach odszkodowania należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym.

Sąd Okręgowy podziela także w tym zakresie stanowisko wyrażone w przywołanej już przez Sąd I instancji w uchwale SN z dnia 13.06.2003r. sygn. akt III CZP 32/03 i z dnia 17.11.2011r. sygn. akt III CZP 5/11.

Nie budził wątpliwości fakt, iż pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w dniu 03.04.2014r. w wysokości 3.000,00 zł, a następnie w dniu 19.05.2014r. powiększone o 200,00 zł, podczas gdy szkoda w pojeździe nastąpiła w dniu 30.01.2014r.

Pozwany w trakcie postępowania wyrażał pogląd, iż poszkodowany powinien dokonać ewentualnego zakupu samochodu w miejsce uszkodzonego niezwłocznie, tj. w przyjmowanym zwyczajowo terminie 7 dni, podczas gdy jak wynika z postępowania likwidacyjnego wysokość odszkodowania nie była jednoznaczna, skoro powód decyzję pozwanego zaskarżył. Ponadto zastrzeżenia budzić może także jego wypłata przez pozwanego po upływie dosyć znacznego terminu.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2013r. sygn. akt III CZP 76/13 wyrażono pogląd, że zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym wchodzi koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu.

Nie było istotną niniejszego postępowania wyjaśnianie kwestii posiadania przez poszkodowanego środków finansowych umożliwiających nabycie pojazdu w miejsce uszkodzonego, lecz likwidacja szkody przez ubezpieczyciela i to on powinien zadbać by odszkodowanie wypłacić jak najszybciej. W interesie ubezpieczyciela leży bowiem aby ten okres ochronny z jakiego korzysta uprawniony skrócić do minimum.

W świetle powyższego, Sąd II instancji uznał, iż ocena dokonana przez Sąd Rejonowy co do tego, że poszkodowanemu przysługuje odszkodowanie do dnia wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela jest prawidłowa.

Reasumując, apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.